

És megpihen. Odafent egy zsámolyra ültetik, a háttámla puha, egy tálcán kristálypohárban vizet hoznak neki, a jégkockák az üveg falának koccannak, jól esik a hűvös, már a tenyerében is, a szájához emeli, iszik kortyonként, kényelmesen, lassan. A gyomorszonda hiánya nem is tűnik fel első pillanatban, csak később, amikor a poharat a tálcára óvatosan visszateszi, és megtörli magát egy szalvétával. A hasához nyúl, lapos. A szürke gyapjúkosztüm kabátkája szorosan begombolva, hajtókéjén kitéző, a neve, virágformában, aranybetűkkel írva: Emma. A lábára pillant, már nem dagadt, nem lila és csupas, fényes harisnya van rajta, és kényelmes puha bőr balerina-cipő, éppen olyan, amelyet nyár elején szeretett volna magának és nézegetett a kirakatokban. A padló tükkőfényes, üveg, átlátni rajta. Alant egy fehér szobát lát, kórházi ágygal, mellette egy nővér üldögél, most éppen feláll, villanyt gyűjt. Az ágyban egy test, csuklóján pulzust számolnak, a nyakát érintik szorosan, ott is, majd lemossák, tisztába teszik, felcímkézik és lepedővel letakarják. Hallja, ahogy felhívják Katit, és az orvos a hozzátartozókat. Kati sír, a nővér is szipog, pár percre még az orvos is elvonul a mosdóba. Azután behozzák a sötétkék műanyag zsákokat, a szekrényből mindent abba csomagolnak, és egy sárga füzetbe írják ingóságait. Megkönnyebbülten hátradől, és nem jut eszébe semmi más, csak az, milyen jó, hogy vége van.

DEÁK CSILLAG

A kék kosztüm

Legszívesebben fel sem kelne, de nem teheti. Várják a betegek és a fizetés kiesést sem engedheti meg magának, itt a sok kifizetetlen számla. Lassan öltözik, mintha ezzel késleltethetné az elkerülhetetlent. Késni nem lehet, az azonnali

elbocsátással járna, főleg most, hogy olyan kevesen maradtak az osztályon.

Nézi magát a tükörben, a rossz álom még ott ül a szemében, haja csapzott, de nem ritkás, csigákban omlik vállára, melle feszes, finom domborzatok, toscanai táj is lehetne, mosolyodik el, de megműveletlen terület, fut át az agyán és mosolya kényszeredetté válik. Nem néz a saját szemébe, tovább vizsgálgatja testét, derekán egy plusz gramm se látszik, lába formás.

Nem bír reggelizni, émelyíti a citrom illata, még a narancsra sem tud ránézni, azt kell cikkenként adagolnia a betegeinek, amit nagyrészt hányás követ. De próbálkozni kell, akárcsak a citromos vízzel, még egy kortyocskát, Piri néni, csak megnedvesítem Kati néni ajkát a citromos kendővel, és közben árad a bűz a szondából. Csatornaszag. Erről a patkányok jutnak az eszébe. Menekülés. Nem foghatja be az orrát, kell egy kis idő, míg megszokja. A szagot igen, de a többit nem. Teáscsészéjét a mosogatóba teszi.

Harmadik hónapja, hogy áthelyezték a kardiológiáról. Nem akarta vállalni, de nem volt más választása. Minden nap nehezebb, és amikor feltűnik egy-egy mosoly a szenvedő arcokon, attól teljesen kiborul. Inkább jajgatna Piri néni, vagy sírna, de nem, azt hajtogatja, vele semmi rossz nem történik. Miután beadja neki a morfiумot, már beszélgetni se kell vele, valahol repül, messze, magasan, megbékélten, vagy magában beszél, hosszú tirádákat, nem vár választ, ilyenkor mosdatni se engedi magát. Ha bejön Piri néni barátnője, Kati, az majdnem végig zokog, Piri vigasztalja. Ezt se bírja hallgatni, azt a szelíd belenyugvást, ilyenkor úgy néz a betegre, mint egy földönkívüli, ott a sok műanyag cső, szonda, a felpuffadt test, félig kopasz fej, és minden csak romlik, napról napra. Ő gyógyítani szeretne. Fel kell mondania, mielőtt el nem követ valami nagy hibát.

Piri néni ágyáról ma leszerelték a kapaszkodót. Talán Piri néni is tudja, ez mit jelent, és csak néz vize-

nyős szemével, nincs benne könny, kezét csuklóból nyújtja felé. A nővér úgy tesz, mintha nem látná, de aztán erőt vesz magán és megfogja a sovány, erőtlen ujjakat. Nem tud mit mondani, gombóc van a torkában, nem mer felállni az ágy mellől, kimegy minden erő belőle, mintha ő lenne a beteg, néha úgy érzi, ő fekszik kiszolgáltatva az ágyban. Halkan szól, mennie kell a másik kórterembe, közben a felmondására gondol, nem tudja ő ezt tovább csinálni.

Az anyját sokáig ápolta, ő folyton jajgatott, elégedetlenkedett, kiütötte kezéből a levessel teli tányért, kanalat, mindenkire haragudott, aki egészséges. Úgy halt meg, hogy senki se fogta a kezét. Talán az utolsó órákban tudtak volna beszélgetni, elbúcsúzni, de ő nem sietett a betegágyához, kifogásokat keresett és talált. Míg túl késő lett.

Piri néni int a fejével az éjjeliszekrény felé, ott egy füzetecske. Kinyitja, fényképek vannak benne. Mosolygó fiatal lány áll egy épület előtt, magas sarkú cipőben, galambszürke kosztümben, kezében laptop táska. Szép lány, préseli ki a szavakat magából. Piri szeme sötétül, és milyen elegáns, teszi hozzá. A nővér már csukná be a füzetet, amikor a beteg nyelve megered, a kinevezésére kapta a lánya ezt a kosztümet, és a balesetkor is ezt viselte. Amikor a tűzoltók kivették a kocsiából, erről ismertem fel, mondja, cafatokban lógott rajta. Ha még egyszer láthatnám úgy, ahogy indult a munkába, csak egyszer látnám. Álmomban is csak az a balesetes kép jelenik meg, nem nézhettem meg az arcát sem, szétroncsolódott. A múltkoriban fekete ruhában állt az ágyam mellett, kit gyászolsz, kérdeztem, és ő sírva fakadt. Hol van a galambszürke kosztüm, kérdeztem, de ő csak sírt. Nem tudtam tőle elbúcsúzni. Csak egyszer láthatnám még úgy felöltözve és mosolyogva. Piri néni kapkodva lélegzik, a citromos vizet ellöki, bár nem ivott belőle, mégis öklendezik, majd hányni kezd, ebből a nővér köpenyére is megy. Még szerencse, hogy nem a galambszürke kosztüm van rajtad, mondja alig érthető hangon, majd mereven nézi a plafont.

A nővér kimegy a kórteremből, gyomra felfordult, szíve összevissza ver, a felmondólevélre gondol, amit este megír. A közértben vacsorát vásárol, nincs nála szatyor, sötétkék zacskót adnak a pénztárnál, erről eszébe jut a zsák, amibe a halottak holmiját teszik, nem bír az élelemre nézni, bedobja zacskóstul a házuk előtti kukába.

Otthon étlen-szomjan ül az ágya szélén és a galambszürke kosztümös lányt látja maga előtt. Galambszürke. Mindig a kék volt a kedvence, stewardess szeretett volna lenni, de nem tanították nyelvekre. Legyél nővér, azokra mindig szükség van, még háborúban is, mondta az anyja. Galambszürke. A halottak arca is ilyen. A galambokat ki nem állhatja. Fertőznek, mindenhova odaszarnak. Galambszürke. A férjének volt ilyen színű zakója, csak egy fél évig éltek együtt. A galambszürke kosztüm nem neki való. Talán a kék sem.

Másnap csak délben kellett kezdenie a műszakot, mégis korán elindult otthonról. A haját rendbe szedte a fodrásznál, onnan a bevásárlóközpontba ment. Több kosztümöt felpróbált, sok időbe telt, míg megtalálta a megfelelőt. Amikor a pénztárnál beakarták csomagolni, csak annyit mondott, nem szükséges, felveszem.